

په ستره ناغا!

چيروكی : فاتح مدرس

وهرگيراني : مستهفا صالح كهریم

زيكی ليرن كړندی حاجی خيل وراجوه هورازو هه لدیرو
سهخت بوو. په شوبه دواي كه رو بزه كه يه وه په كی كه وتبوو.
نوبه ویش به ناچاری نه كه ره كه يه وه ده ژن . . به لام پیره
زيگ ت ده هات سه ختتر ده بوو. وای ده هاته پيش چاوان كه
گوي دريزه كه ی هه چنه هه نكاوي به ره وپيش دهنی، چياي
[كموش] زياتر هه نده دوسې، به نوره هه جاره ی په كيكيان
سه ريان بنده ده كرده وه ت بزاني دار به رووه كه ده كهوت يان
هيشته هه ر دورره؟ خونه گه. ه ای مانی نه وه به ت پيش خورنوا
نگه نه وه [ز جوا].

په شوبه حاسی بوو كه هه ت بچينه ساله وه، پستی زياتر
ده چه مينه وه، پيچ و پيچي ته م ريگ يه ش نه به رده ميا درنده تر
ده سويی. زه دوی به كه ت نيره دا ت دويی بوو ته خت بوو كه چي
نيست ويی ده چي فوري تی كری، نه ولانريشه وه لير
ده بيته وه، جار نيش نه به ري ده ست نه رمتر بوو. نه بهر خو يه وه
كه وته ورته ورت، كرده وه گلاوه كانی نه بو عومهری وه بير
ده هته وه كه ته م رهنج ده داو نه و نووشی ده دا.

به لام نه وه ی به زاریب ده هات به شپوهی بوو له توانای
كه ره كه ی د نه بووتی بگ. كه ونه ی نه بو عومهر به ته واوی نه
به ر چوی به رجه سته بوو، تفیكي كرده سه رزه وی به كه «چنه د
دنه رقه! به زه ی مان له دلای نی به! وهك ته وكيوه فيله ته نه ره
ويی دنه! بوستی وازی نه بير كرده وه هينا تا هه ناسه ی

بدات، دره خنه گوره شن له نیوان تاشه بیره ره شه کانه وه، له سر شانی چیا که وه به دیار ته وت. هه ناسه برکنی پی که وتبوو، له بهر خزیه وه بانگی یه کیکی نادپاری ده کرد:

- نازه، کچه شیرینه کم! شاه نازه گیان.

به نووکی دارده سته که ی له پشتی که ره که یه وه ژهند، نه ویش به دم تم تی ژه نینه وه هات و بیره و سینه ره که ملی نا. نیو روونی بوو، زه وی داخ بوو بوو، له قرچی که رمادا که یشتنه بهر سینه ره که، چه رچی یه که به که ره که ی وت:

«چ ده بوو نه گهر لیره کانه بمر دینایه؟»

هه ناسه ییکی قولی هه لکیشا و تم جاره ش رووی کرده وه که ره که ی وینی وت: «من لاریم له وه نی یه که له ته نیش توه بنیز ریم، له عنتهی خوا دایک و باوکمان!»

چیا گرونی که له وه ده چوو به سر تاویره بیره کان دا بنه رینی، گونده کان ده توت توانه ته وه «نه قاسپی که ونی! نه نهری که متیاری! نای که تمه من له سر تم خاکه بی فیره چون به فیرو دهروات!»

پالی به قهدی دره خته که وه دا و ده ستنیکی به قاچه هه لئو قواوی یه کانا هینا. شیوه قولی که ی بهری روژ تاوا له بهر خوردا چه سته تالیکی دووری ده خسته روو، مامه ی دینوره که وه ته نیو چهند دیمه نیکی گران و ناله باره وه، گوی دریزه که شی سمکولی ده کرد، وه ک یه وی ناقابیلی خوی بهرام بهر به مامه له ی خاونه که ی له نه کیا دهر بیری، به تایه تی که هینتا که لو په لو بار هه به کولیه وه یه. ره شو هه ستایه سر پی وستی پیلاوه کانی له پی بکات، به لام نه یوانی، چونکه قاچ و قولی بوو یونه بلوق. پیلاوه کانی هه لدا یه سر پشتی که ره که وه له سر تووره که گه نمه کان جیگیر بوون، به هیواشی که وه ته راکیشانی ره شمه ی گوی دریزه که ی بهو ریگا سه خته ناهه مواره دا.

خور بهر و چیا ی [قروداغ] لار ده بوه وه، شیوه قولی که به توقیانو و سیکو جوانی دلگیر له تیشکی شینی پیک دا شکاوی بی سر روین، داپوشرابوو، له قولی شیوه ره ش دا رو باره زیرینه ی [قه ره سوو] وه ک توله مار ده کشا، گرم و هووری شه منده فهری نه سته موولیش رووله زیاد بوون بوو. که گه یشتنه سنگی شیوه که ترپه ی دلی [ره شن] هاته وه سر خو. چیا ی [کموش] بهر وه باکوور هه لده زنا... باکووری دوور. ره شو به گوی دریزه که ی وت:

- ناره سمن چ ده بوو نه گهر خو مان بها ویش تبه سر پشتی نه و دینه و بیگه یه ناینا یه باکوور، ده لئین له وی، له ویدیو لاتی تور کانه وه زه وی و زاریکی زور به پیت و بیره که ت هه یه و خه لکه که شی چاک و دلپاکن... ناخ بریا بیان گه یاندمایه ته له وی! ده ستنیکی به شوین برینیکی کولی سر ستمی که ره که ی دا هینا، هیمنی و بی ده نگیش بهر بهر نه نیودار به رووه کان دا بالی را ده کیش باننده شوومه ک نیش به سر تاویره بیره که تی تم لاونه ولای ریگ که وه نیشته وه. بهو شیوه یه دیمه نیکی سامناک له دهر وونی ره شو دا نه خشا، چرپه چرپی گومان ویش له دره خته کانه وه ده بیستران، که واته ب فاتیحاییک بخوینی هه ر چه نده به باشیش نایزانی. به هه ر حال فاتیحای خوننده به لام کوتالی یه که ی بهم شیوه یه هیت «ب ربی العالمون... ثامین».

گوی دریزیش که وه تی.

که خورشاوا ده بی گونده کان گوره بن یان گچکه ده مرن، نه و سوورای یه ی هه موو نیوارانی سر نیوی ناسر زه ننگه ده کات، نه م چوله وان یه دا که روژی نه روزان ناسیتی با خوی وه نه بیبیره ترس ده خاته نیو چاوی جوتیاره کانه وه.

گوندی [زاجو] ش حانی وا بوو. پیبوه کانی نیت ن، که ره شو گه یشته بهر وه نه و نه خرپه ی خوردا بوو. وی هه ست کرد که شو چنگی نه عه قی گیر کردوه و ده یه وی بهر و دنی خوی بکونی. له و کاته دا وای بو چوو که ده بی نه بنه رن ته نه ک تم گوی دریزه دا پیکه وه هاتنه سر تم زه وی یه و زنجیریکی نه ستر ویش به چیا یه که وه به ستر ته وه، نه و چیا یه ش [نه بو عومه ره]. برستی زوری بو هینا له دلی خوی دا وتی: «نه بی بهرام بهر بهم مشته چل و چیه رزیوه چی بکن؟ من - نیت - وه ک مسته فای هاو ریم ده لی: بوومه ته گردونکه ییکی خون»

وستی نه پیشا سر غه کاونه که ی خوی بدات و پاروونی نان بخوات، به لام دوا جار وای به چاک زانی که بهر نه هه موو شتی تم خه له و دانه وینه یه بو نه بو عومه ر بیت.

به نیو بازاره چوله که دا رویش، جگه نه چند سه گیت نه بی هیچی به دی نه کرد، نه و انیش نه سر پاشوو چیچکه بان کردبوو، نووره لووری ناسازیان نه و ناوه ی پر کردبوو، وه ک بیانه وی داوای چاوپوشی بو بکوژ و بیره کان بکن تاوا بوون. به نیو کولانه ته پوتوزاوی یه کان دا رویش تا گه یشته بهر

ده روزه ييکي به شين بويه کراوی چاوه زار پيا هملواسراو. نه مه له خوی دا نيشانه بوو که نه بو عومره ده وله مه ندو دست زويشتووه، ده شلین خوی هملخراندووه که نه م سال بچيته زیاره تی مالی خوا. ره شولم بیر کردنه وه یی دا سوری یا داو چاوی بری یه ده سته قلیشاوی یه که ی، تویه و نه سته خفاری له خوا کردو ده ستی بو نه لقه ریزه مسینه که برد.

- کیم در؟ مینو هاده؟

نه و دهنگی له و دیو ده رگا که وه هات له باردل خوش نه بوو «دهنگی نه و نافرته ده مه وه ره یه که بوته کابانی مالی حله بی و چه پیتا په تاش هانی هدا که نازم لی زهوت بکات . . . له هه مووش سه یتر به خوی ده لی [حاجی] یه . . . هه رچه نده من زور باش ده زانم که . . .»

ده رگه ی حه وشه کرایه وه، پیره ناوری دایه وه چاوی به روخساریکی وا که وت که بو پیشوازی میوانی وا درهنگ وهخت بشتی، ره شو سوری دانه واند و په بلمه بلم به تورکی وتی: [أبو عمره چاغیر] واته «نه بو عومرم بو گاز بکه».

شیره ی حاجی یه په رده ی بی دهنگی شه وی دری، سه ریکی خر له تاقینکی سه ر ده رگایه که وه که به نینجانه ی ره شه ریحانه ته سرا بوو به دیار که وت، دم و چاویکی قه له و که شوینه واره که ی به جووتی سمیلی تورکی و دوو پروومه تی گونکه هه ویری ته سگ بوو بووه. ره شو خوی دابووه سه ردار ده سته که ی داو له دهنگی کابرای که لله قوی سه ری بلند کرده وه، گویی نی بوو که بانگی کرد:

- ها ره شو! بو دو که وتی؟ فروختت چون بوو؟

نه مجا سه ره خره که بز بوو، دهنگی قاپقاپ ده هات که به پیک نه کن دا ده هاته خوارتی. دلنی دیوه ره ی به سزمان له ترسان که وته هه نه که سه م. ده رگا کرایه وه وه له شیکي برگیر نه ی نیوه ده رکه وت وتی:

- چه ندت هیله وه ته وه؟ ده سکه وتت چه ند ربه ده بی؟

ره شو ی ماندو وشه که ت له وه لاما وتی:

- جنه! هه رچی و نه سه ری بشتی نه م که ره به سزمانه هی نه بینه، نیر بیویست به [سوعال] ناکات!

نه به ره ته وی خوهل کرو چه وسینه ره کان له هه ر سوینیکی نه م جیهانه بن به یه ک شیوه ده ده یین، به وی یه نه بو عومره ی سوو خوری هه وون ده سه لاتیش به خه مان شیوه ی وشک و روق و

به چاوی به گومانه وه وتی:

- ره شو! گوی بگره! ده بی نه و قهرزه ی که له لانه بیتر یرته وه، پیش نه وه ی مانگی کانسون بیت، خوت ده زانی وا زستانمان له پیشه. ره شو چاک له وه حالسی بوو که نه م حه رام خوزه ده یه ویست بلنی «قهرزه که م بده ره وه پیش نه وه ی به ریت».

توره که کانی ده رهیناویک به دوا ی یه ک دا، دایه ده ستی. نه ویش به چاومه زنده ی ده کردن، وه ک بیان قه بلینی، نه مجا ده ستی بی دا ده هینان و پاشان هه لی ده دانه نیو حه وشه که.

- ره شو! تو پیر بووت، خیرت نه ماوه. . . نه ها بزانه باره که ت چه ند سوو که له بو!

که ره شو ویستی زاری بکاته وه، نه بو عومره چاوی به ده سکی پیازی رزیو که وت له بنی یه کی له دوو سندو ووقه ته خته بی یه که دا ما بووه، نه راندی:

- نه مه چی یه؟ مالی قه لی گه راه! چون نه تفر وشتووه؟ چه رچی به پیره به هیمنی وله سه ره خوتی:

- سه گ بیزی نایه ت بیخوا!

- دیاره توله من شاره زاتری، که واته باشه. . . واله سه ر حسابه که ی توی ده نووسم!

به ته وسیکه وه قسه کانی ته واو کرد:

- گوی بگره ره شو! تو پیر نیکی خه له فاوی په ک که وته ی، به که لکی هیچ کاریک نایه ت.

پاشان نه مووستی بو ده سکه پیازه که راکیشاوتی:

- نه بی تو بیخوی. . . هه ر چونتی بی له سه ر حسابی تو نووسراه. . . وانی یه؟

پیره سه ری دانه واندو به زرده خه نه ییکی بی ده سه لاتانه زه وی یه که ی سه ری؛ نه بو عومره ریش له و دیو ده رگا که وه له چار ون بوو.

«۳۰ ساله رهنج بو نه م مل قه وی یه ده دم، کرده ی من و برده ی نه وه، کاتی خوی ۲۰۰ لیره ی سووریا بیم لی قهرز کرد، نیر نه و قهرزه بوو به ته وقی نه ساره ت چوه گه رده نه وه، هه ر چه ند شتی له و قهرزه ده پتر یرمه وه، بو سه یینی دوو ته ره نده دینه چی. . . روز تا نیواره رهنجی فه رهادی بو ده دم و چه رچینی ده که م و ده یکم به گه رووی دا پیره قهرزیش هه رله چی خویا یه تی» داره که ی به ده سه وه گرت و به هیواشی ره شمه ی گوی دریزه که ی به دوا ی خوی دا راکیشا، ده سکه پیازه که ش له بن هه نگلیا بوو.

جووتنه هاورپی له تاریکایی شمرداله بهردم کوخته نیک دا
راوهستان، کوخته که همووی چهند بستی له زهوی به که جیار
بوسهوه. به کیکیان وهرچه رخا و کورتانه که لهوه که ی تریان
کردهوه، زامه کانی سهر پستی دهمیان کردبوهوه، هاورنیکه ی
هه بندی گلی پاکي دیواره که پیوه کردوده ستیکی به ده رگاکه وه
ناو چووه ژوورهوه. نازه ی ناقانه کیژی له نیوشه پوئی
تاریکایی دا خهوی لی که وتبوو.

- نازه، نازه قیزا من را به.

- ته هاتی بابو.

خاوهن دهنگ ههستا، دتوت لاسکی گوله گهنمه، هینده ی
پی نه چوو تاریکایی به دارده ستیکی نه فسوونوی کردی به
کیژی یکی شوخی وا که نه ههژاری ونه شهوله توانایان دا نه بوو
جوانی به که ی بشازنهوه.

چراکه ی داگیرساند، کاسه نی دوی بو بابوی هینا، خوشی
به رامبهری دانیش و به له پی دهستی زهوی به که ی دهسری .
ورته ورتی له نیوانیانا هات، نه سکا لایه نهوه ی ده گه یاند که
مامه ی دیوره گشت شهوانی نیوه مردووده بی و بو به یانی به
ناچاری راست ده بیتهوه. کیژه که شی تم شهوی شیوسه ری
ناوتهوه و هیچ نه بوه بیخوات. نهوتیشان نه ماوه، کابرای
سووخوریش نیواره نهوتی نه داوونی وتوویه: قهرزه کانی باوکت
که له که بوون.

- بابو نه ز دیمه مردن نه گهر خوبووی به رازه ی شل بکه ی.
دبیژن نیازی وه هایه بمفروشی به جمعه ناغا.

بابو نه چون له هم می سالانه نه تنوانی قهرزی وی
بده بیتهوه؟ تی. . با شیکایهت بکات، کابرایکی فایزچی به،
حکومت گوی له قسه ی وی ناگری. . گوی له قسه ی نه نگو
ده گری!!

پیره میرد وه که تخته لی دریز بوو، چراکش ته برای نهوتی
تی دا نه ماو کوژایهوه، وه که پیکه وه له هیمان دا بووین. به م
جوړه کویله کانی نه بو عومهر خه و ده یان باتهوه.

به یانی نه بو عومهر به ره شوی کری گرتی وت:
- خوا خیر و به ره که تی نارد. جمعه ناغا قایل بوو که
قهرزه که ت بو بیژیریتهوه. . به راستی پیاوه!

ره شو له توانای دا نه بو له وه تی بکات چون خور له جوړه
که سانه هه لدی؟ نه ی خوا خوی وا ناکات خور هه لی؟
سووخور چه رچی که ی گاز کردو پی وت:

- نه مه به شی نه ورته، بیسه بو گوندی [دهرویش ناوه سپی]
نه بو عومهر مله نه ستوره که ی هه لکراندو چاوه کانی برینه تم
پیاوه کورده بی دهسه لانه چه وساو به که وه که ژیزک هاتیوهوه
به که وده توت پارچه کاغه زه وده سووتی، ههر چونی بوو هاته
زمان وتی:

- ناغا. . له توانام دا نی به چیا ی [مروسا کوی] بیرم، زور
سهخته، که ره که یشم زامداره.

ناغا ناوچه وانی گرژ کرد، به شیشه ی نیوانی چاوه داله که ر
خوره یی کانی هینایه وه به که که غه زه بی لی ده باری، نه مجا
پسوولنه ی حسابی که لو به له که ی بو فوری دا که پیوسته نه مرو
نال و گوریان بکات، سابوون، کلافه ده زوو، نوقلی منالان،
قوماشی هه رزان به ها بو جوتیاره کان، قاپ و چینی و
فخفوری همه چه شن.

بیر پستی تی کردو روشت.
به شو سه ری پست ملی کابرای خوین مزی کرد، تونی غه زو
به زه ده که وتن، دتوت گورسینکی نه ستووری پیس توند نه
ملی جه راندووه.

به شو تم ونه به ی له په سند بوو، بویه له دلی خوی دا
وتی:

«روژی دیت تم ملانه بکرتین به پتی سیداره وه و گوندی
راخوش بجه ویته وه».

هه ردو دهستی روه و قبیله هه لیری، چاوه کانی بی برینه
ناسمان و پرسیاره کونه ساووه هه میسه یی به که ی تی کرد
«خوا به! تا که ی؟».

نه مجا پریاسکه وه که لو به له کانی هه نگرت و به ره و ریز ناوا به
ریگای شیوی [سه راسین] دا که وتی ری.

که ره زوری بو گوی دریزه که ی هینا. کومه تی نه خه نکي
ناوایی [کوراسلی] که به ره و بازاری [راجبو] ده هاتن پی
گه یشتن، نه مه وای له ره شو کرد که هوشی بیته وه به روله خوی
بهرسی «بیر و نوره بازاری راجویه» خه نکه که گالته یان به م
دیوره وه به ده هات که چون بازار به جی ده هیللی و به ره و خور ناوا
ملی ریگای گرتوته به رله کاتیک دا خه نکه که نهویوه روه و خور
- هه لات دین.

زانی که تم ماسته موویکی تی دایه، نه بی نه بو عومهر
دهستی تم کاره دا بی. دلی بو نازه ی ناقانه ی که وتی ترپه ترپ،

وینسهی دهم و چاونیکی دزیو هاته پیش چاری، دهم و چاری [جمعه ناغا]. گونی دریز دهر ویشته و ره شوش به دوی دا. که گه یشته گوندی [مووسا کوی و گوندهی خه لکه که ی بو بق هه ستاندنی ژه ندرمه کان پی یان دهرت [موسکزی] دهمه دهمی نیوهر و بوو، سیبه رگالی گواستبوه وه. له م گونده دا که سی نه بوو شتی له م چهرچی به خه له فاوه بکیری که به م هه سرو نه زینسه ده یه سوی رینی روزه اوا بگریته به رو خه لکیش به ره و بازاری خوره لات دهر ون. پوره [دنده] جامولکه نی دوی دانی، پاش نه وی خواردی به وه ده سته نی دهرزی درومانی دانی. مندالیک پارچه نی نانی بو فری دا، به لام پیره ی دامو نه ی ویت.

به نیسو تاویره به رده کان دا که ره که ی پیش خوی دا له نشیوی به وه بو هه وراز، هه تا گه یشته شیوه گاور، له و کاته دا بالسه نیکی زهردی گه و ره به ناسمان دا دهری، پیره میرده که وتی: «باش سه یرم بکه، به خوا مریشکم پی نی به!» بالنده گه و ره که بروای پی کرد له پشت چهند تاشه به ردیکی گه و ره وه له چاوون بوو. . . رینگاکه سر له نوی به رزده به وه، وه که شووره ی قه لای به ندیخانه نی که له نیو جه نگی لی دارو دره ختا نوقم بووی: که گه یشته سر چیا که ده شتی [عه فرین] له پیش چاری دا دیار بوو، شنه ی پای شیوی [کینخ] هه لی کرد، گوندی [ده رویش ناوه سهی] ش تیر هاویژی لیوه ی دوور بوو. که له نیوره زو باخی هه نجیرو دره ختی چواله دا خوی حه شار دابوو. ده نگی ده هولیکیش له دوور ده هات.

که به لای سه ره نیولکی گونده که دا تیپه ری کچان چمکی کراسه کانیان به ددان گرتبوو، پیشی ده که وتن و هه ندی جاریش دوی ده که وتن، به دوو ثافره ت گه یشت به چرپه به یه کیان وت: «ده شی نه وی!» نه م واته یه ی به دل نه بوو، گه یشته گوره پانی گوند، خوی و که ره که ی له ناوی بیره که یان خوارده وه، نه مچا رووی کرده مالی [بوزان ناغا]، بریاری دا بچینه لای و شکاتی حالی خوی له [نه بو عومهر] بکات، به لکو نه م ناغایه گونی لی بگری و به زهی به حالیا بینه وه. هه ره له نهومی یه که م دا سوله کانی دا که نندو داره که ی به دیواره که وه هه لپه سارد، نه مچا به ره و دیوه خان به پلیکانه کانا سر که وت.

دیوه خان جمعی ده هات، چاری به دوو ژه ندرمه که وت له ژه ندرمه کانی مه خفهری [راجق] تفه نگیه کانیان پاک ده کرده وه و

فوریان به لولسه کانیان ده کرد بو نه وی ترس بخه نه دلی جوتیاره کانه وه. ره شووتی: «سه لامو عه لیکوم»، له هه ر چوار لاره سه لا و سه ندرایه وه به خیر هاتن و ماندوو نه بوونی ده سستی پی کرد به شیوه نی فریای وه لام دانه وه نه ده که وت، له شوینی خوی دانیشته و چاوه کزه کانی به دیوه خان دا گیرا. . . نه وه بوزان ناغایه، نه وه ش حاجی فهره ییدوونه، نه ی نه وه؟ نه ی ده ویت بروا به چاری بکات، چونکه نه م یان نه بو عومهر بوو «چ شه تانی گه یاندی به نیره؟» نه مچا وه که کزله نیکی ده سته پاچه چوه نیو قاوغه که یه وه «نیسی نه بوزان ناغا فریام ده که وی ونه نه و دوو ژه ندرمه یه ش، چونکه دیاره سوودنیکی تاییه تی کوی کردوونه ته وه» له م کاته دا ده نگی سلاونیکی تر هات، ره شو له ته نیشت ده رگاکه وه له نریک پینلاوه کانه وه دانیشتیوو، چاری به کابرائی که وت چاولکه که ی هاتبه سر لووتی، فیستیکی سووری له وه ی [نه بو عومهر] له سر دا بوو، گونی لی بوویه کیکیان وتی:

[نه هلا. . . نه هلا جمعه ناغا]، ته نانه ت یه کی له ژه ندرمه کان ناوی دایه خوی له به ری هه سستی کاتی کابرا پشتی کرده ره شو رووی کرده لای سه رووه وه، دیوه خان پی ده نگی یه کی به خویه وه بینی. هینده ی نه برد نه م کابرا پیره میرده له به رده می نه بو عومهر دا چه سایه وه که وت زماردنی لیره ی زیوین، جارنیکی که ش خه لکه که گونی قولاغی زرنگی لیره بوون. . . نه وه په نجنا. . . نه وه سه د. . . نه وه سه دو په نجنا. . . نه وه دوو سه دی ته واو.

نه بو عومهر هه ستایه سه ری و هاته لای ره شووه و کیشی کرده ده ره وه ی دیوه خان، چرپاندی به گونی دا «پیروز بی نیت». ره شو ی حه په ساو وتی:

- چی پیروز بی و بوچی نه بو عومهر ناغا؟
 نه میش پیکه بینی به گه مزه یی نه م پیره میرده هات، بزهی هاته سه ر نیوی و کردی یه قاقایه کی شه تانانه، پاشان وتی:
 - که ره که ت لیره به جی به یله، من له گه ل خوم دا ده ی به موه.
 کابرای سوو خوری چلیس ده سستیکی به پشتی ره شو دا کیشاو وتی:
 - برو. . . تو نیستا نازادی ره شو ناغا.

تیپتی: بوناسینی فاتح مدرس و به ره می نه ده یی نه م نووسره نکابه بر وانه گو فاری [به یان]، ژماره [۱۵۱] ل [۵۹]